

вече, че силата на Мохамеда е голѣма; тѣхний пророкъ никакъ неможе да имъ помогне; ние ги надвихме, царството имъ прѣвзехми; и пакъ не щѣтъ да ся откажатъ отъ геурлука си. Ама колкото за тѣзи, тя е млада и хубавица, пашатъ не ще и прѣжали младинѣтъ, а на силѣ ще я направи негова ханѣмга.

Другий Арапинъ — То ся знае. — А бе Ахмедъ, забравихъ да ти кажа, пашѣта тя вика. Скоро!

Първий Арапинъ — Що не ми казвашъ? (отива)

ЯВЛЕНИЕ IV.

Горнитъ.

Арапинътъ (приближава ся до княгинята и си опуля очи въ нея)

Ахъ! Каква младичка, каква хубавичка! — Слушай, моме, какво ще ти кажа.. Азъ тя съжелявамъ, и искамъ да ти сторя добро.. Слушай мя, какво единъ твой братъ. Азъ не съмъ съ умъ на Турцитѣ, азъ съмъ приятель на ваший родъ; азъ ти желая доброто, дай ухо на думитѣ ми.

Княгинята — Какво добро може да чакамъ отъ тебѣ.

Арапинътъ — Какво ли? Азъ искамъ да ти помогна, да тя отърва отъ робство; азъ ще наѣмъ лесникъ да побѣгнемъ нощемъ двама съ тебѣ, щото никой да не ни догади. Стига само да ми ся вречешъ, че ще бѣдешъ моя, или ако не то: баримъ да тя завѣда до цариградъ и да тя дамъ тамъ на нѣкой християнски бей само, ела съ менѣ.

Княгинята — Махни ся! враже! отъ менѣ! оставиа О, Боже!!

Арапинътъ — О глупава геурке! ти не щешъ да мя послушашъ, ала сѣтиѣ ще се каешъ! пашата ще тя наказва, ще тя мъчи и насила